

חמרורים

נישאה ♦ ברביעית, בפאריס, בריסטיאנה אינאסיס, 33, יורשת מיליארד-הדולר (של אביה, איל-הספנות אריסטוקרט אונאסיס) לטייירי רוסל, 31, מנהל סוכנות-דוגמניות ויורש-מיליונים בזכות עצמו (של סבו, יצרן-תרופות). שאלה הם נישואי הראשונים. אונאסיס נישאה לראשונה בגיל 20, לאיש-עסקים אמריקאי והנישואין האלה נמשכו חצי שנה בלבד; בשניה נישאה בגיל 24,

לור שינוול (1973)
סטירת-לחי מצלצלת

לאיל-ספנות יווני, ויווג זה החזיק מעמד שנתיים; נישואיה השלישיים היו בגיל 27, לדיפלומט רוסי, שהיה מבוגר ממנה כ-15 שנים, ושהתגרש למען נישואים אלה מאשתו המוסקבית.

נחוג ♦ בלונדון, יוסהולדתו ה-100 של הלורד עמנואל ("מני") שינוול, איש מילגת הלייבור, יהודי, שהיה משך עשרות שנים חבר הפרלמנט והספיק להיות גם שר-המכרות ושר-ההגנה והיה לפני שנתמנה, בראשית שנות החמישים, לשר-המלחמה הבריטי. שינוול

מטסי-הרים אריימורה
דוב-קוטב מרחרח

התפרסם, כאשר הגיב בפרלמנט, בסוף שנות ה-30, בסטירת-לחי מצלצלת להערה אנטי-שמית של חבר-פרלמנט בריטי.

הוכרז ♦ כנעדר, ונחשב למת חודש אחרי יוסהולדתו ה-43, נאומי אריימורה, היפאני הראשון שטיפס לראש הר האורוסט. בהאיכרים אריימורה היה מטפס-הרים, שהעפיל לראשי ההרים הגבוהים ביותר בארבע יבשות: מונבלאן באירופה; קילימנג'ארו באפריקה; אקונקגואה בדרום אמריקה ומקינולי בצפון-אמריקה. אריימורה היה בחדשות לפני שש שנים, כאשר הצליח להגיע לקוטב הצפוני במסע יחיד, אך כמעט נטרף עלידי דוב-קוטב שבנחלק (הוא ניצל כאשר העמיד פניו מה והניח לדוב לרחק אותו). ביוסהולדתו האחרון העפיל לראש מקינולי (6,100 מטר) באלסקה, אך בדתו מן ההר, בלבד,

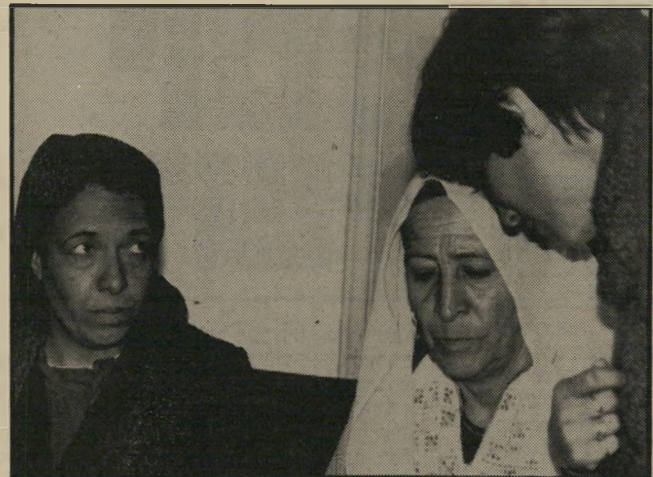
השילטונות כוחדים מני שאהין. הם לא יודעים מדוע. אבל הם החליטו:

ב עור שבועיים, כ-5 באפריל, מתכוון מפקד כוחות-צה"ל באזור עזה לגרש את עבר-אל-עזיז עלי שאהין מן הארץ, מכיוון ש-על אף המיגבלות שהוטלו עליו, הוא ממשיך להיות סכנה לביטחון האזור ולסדר הציבורי.

שאהין (43) היה ילד, כאשר גורש

מעמד רבי-השפעה, כאחד ממנהיגי אירגון פת"ח בפרט ואסירי פת"ח (פעילות חבלנית עוינת) בכלל... לאורך כל תקופת מאסרו, ובעיקר בשש השנים האחרונות, התבלט עלי שאהין בהשפעתו הרבה על אסירי פת"ח. הוראותיו והנחיותיו תופסות חלק חשוב בחיי-האסירים. נועצים בו

אם ואשה עורכת-הדין לאה צמל (מימין) ואשתו של אבו-עלי. במסיבת-העיתונאים בירושלים. באמצע (בסודר הלבן): אמו של אבו-עלי. שהשילטונות מבקשים לגרשו.

מדרווחים לו אודות הקורה, ורוחשים לו כבוד... לכן, במשך כל תקופת מאסרו, ניסו השילטונות בדרגים שונות לפתות אותו לעזוב את הארץ מרצונו, ואף הציעו לו עזרה כספית אם יעשה כן. אולם כל זה לא עזר. שאהין סירב לעזוב את מולדתו. זמן קצר לפני שיחרורו מן הכלא הסתבר, שקיים נגדו צו-גירוש. לאה צמל, עורכת-הדין שלו, פנתה לבג"צ, והשילטונות טענו כי לשאהין אין זכות להישאר ברצועת עזה, לא בגלל הסיכון שהוא מהווה, אלא מכיוון שאינו בעל תעודת-זהות. זמן קצר אחרי כיבוש 67, ערכו שילטונות-הצבא הישראליים מפקד אוכלוסין, לריבוי פרקליטתו של שאהין, הוא שהה אז ברצועה, התפקד וקיבל מיספר-זהות. כל זה קרה שבועיים לפני מאסרו, כך שלא הספיק לקבל את התעודה בפועל. כדי למנוע הכרעה בבג"צ, ביטל שר-הביטחון את צו-הגירוש, ושאהין שוחרר מן הכלא. הוא הורשה להיות חופשי במשך 10 שבועות, ואז נקבע לו מעצרי-בית ברפיח. נוסף על כך חוייב להתיצב במישורה פעמיים ביום. באותה תקופה קרא עלי שאהין

מ-1948 מן הכפר באשית שליד גדרה (ראה יומן אישי) ועבר עם הוריו כפליט לרפיח. כשהתבגר הצטרף, יחד עם חברים אחרים מן הרצועה, אל שורות פת"ח. כשכבשו כוחות צה"ל ב-1967 את הרצועה, ירד שאהין למחתרת בעזה. זמן קצר אחרי-כן נשלח כאחראי מטעם פת"ח לחברון, כדי לנהל שם את ההתנגדות לשלטון הכיבוש הישראלי. הוא נקרא אבו-עלי, על שם בנו-בכורו, הלומד עתה בפאקיסטאן, וגם בשל מעמדו. בספטמבר 1967 נעצר שאהין ונרדן ל-15 שנות מאסר בפועל. במשך כל תקופת-מאסר ארוכה זו, שאותה רצה עד תום, הועבר שאהין פעמים רבות מבית-סוהר אחד למישנהו. בגלל השכר לתו וריעותו, הפך בכל כלא למנהיג התרבותי של האסירים הפלסטיניים. בכל פעם, אחרי שהתמקם בכלא מסיים, החלו שילטונות-הכלא לחשוש מפני מעמדו והעבירוהו לבית-סוהר אחר, וכך עבר כמעט את כל בתי-המחבוס בארץ ובשטחים הכבושים. ברו"ח שכתב ראש-מינהל-האסיר רים, זמן קצר לפני שיחרורו של שאהין מן הכלא, נאמר, בין השאר: "בתקופת שהותו בכלא גיבש לעצמו

לפיתוח קשרים עם כוחות-השלום בישראל. הוא רואין עלי-די קול-ישראל לרגל יוסה-השנה לחלוקת רפיח (במסגרת הסכם השלום עם מצרים), והרגיע כמתווך את הרוחות בסיכסוך

הלוחמת עורכת הדין לאה צמל. חמת את מלחמתו של אבו-עלי.

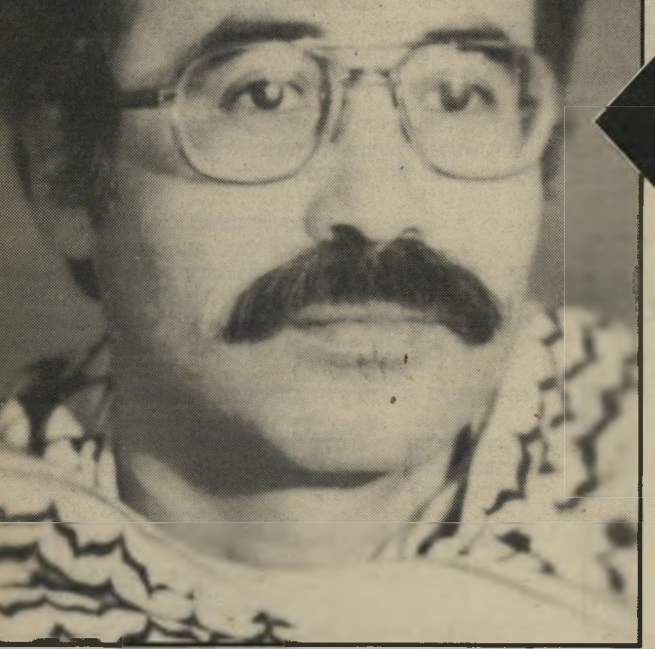
שבין המוסלמים הקנאיים באוניברסיטה האיסלאמית בעזה ובין חסידיו אש"ף החילוני. זמן קצר אחרי שני אירועים אלה נשלח שאהין לגלות. כיום הוא יושב עלי-פי צו בכפר הקטן דהניה. הכפר שוכן סמוך לגבול הבינלאומי בין מצרים וישראל. הוא מנותק לחלוטין, מוקף בגדר-ביטחון ונשמר עלי-די עמדה של צה"ל. לשאהין אסור, לפי הצו, לדבר עם איש מתושבי הכפר, אסור לו "להפיץ ידיעות או ריעות", ואיש אינו רשאי לבקר. קשישה

הסליק שבה, שכנייה-מחותרת שלו היה דוקטור מילר, לא התפקד בבניית סליקים מעולים (מחסה-הנשק המרכזי בחיפה, למשל, נמצא מתחת לגגיה של בית-ספר עממי בהר-הכרמל), אלא גם אירגן, בימי מלחמת-העולם, רשת יוני-דואר, שהיו ממריאות משובך שעל גג ביתו במרכז חיפה לשליח הגנה בארצות המרחב.

נפטור ♦ בירושלים, בגיל 83, משה מיזלש, חבר האקדמיה ללשון העברית, מתרגם, סופר (תחת ססהעט מ.ח. עמשי) ועורך, שערך

משך שנים את הוצאת-הספרים היוקרתית של הסוכנות היהודית, מוסד ביאליק. מיזלש, יליד פולין, שערך הספיק לכתוב בשבועון העברי של ראשית המאה, הצפירה, חי שנים רבות בארצות-הברית, שבה גם ערך את השבועון העברי הדואר. ספרו האחרון, ציונות - אתמול, היום ומחר, הופיע ביוסהולדתו ה-80.

נפטור ♦ בווטבאדן, גרמניה, בגיל 92, מרתין פרידריך גוסטאב אמיל נימיילר, כנאיכרים גרמני שגורע במלחמת-העולם הראשונה,

אבו-עלי עבד-אל-עזיז עלי שאהין. בן 43, נעצר ב-25.9.67 ונידון ל-15 שנות מאסר. אחרי שריצה את מלוא התקופה, שוחרר. מאז הוא בגלות בכפר קטן בשם דהניה, השוכן ברצועת עזה.

מתושבות הכפר, שהתגרבה לעזור לו בבישול, הוגלתה עלי-פי צו המושל. עיתונאית אמריקאית, שניסתה להגיע אליו, נעצרה עלי-די שילטונות הביטחון.

לאה צמל פנתה לוועדת-העירער רים, ורק כך הורשתה אשתו לבקר, במשך יום אחד בשבוע בלבד. אחרי הפיצוץ באוטובוס בירושלים, לפני שלושה חודשים, הגיעו אל שאהין מישלחות של אנשי-מימשל ויועצים לענייני-ערבים. הם ביקשו ממנו לגנות את הפיגוע באוטובוס, וכתמורה, אמרו, יתנו לו לחזור לביתו, הוא יקבל את תעודת-הזהות שלו ואף יוכל לצאת לטיפולים רפואיים בחו"ל ולחזור.

שאהין ענה להם כי הוא מוכן לגנות את הפיגוע — כתנאי ששילטונות ישראל יגנו את הפגיעות באוכלוסיה אזרחית בלבנון ובשטחים הכבושים. מוכן שהצדדים לא הגיעו להסכמה. לאבו-עלי שאהין נאמר בסיום שיחות אלה, לדברי צמל, שהוא צפוי לנקמה. תוקפו של צו-ההגליה האחרון של עלי שאהין נגמר לפני שלושה שבועות. אז קיבל צו חדש שתוקפו לחודש אחד בלבד. כשיסתיים הצו, בחמישה באפריל, עומדים לגרשו מן הארץ.

גופים ישראליים מכוחות-השלום נרתמו למאבק. עלי שאהין הוא אדם חולה. הוא נשען על מקל ואינו יכול ליישר את גבו. הוא סובל מבעיות עצבים, הפגיעות בכוש-הרפועה של ידיו. לדברי מישפחתו, הוא סובל רוב הזמן וזקוק באופן רחוק לטיפול רפואי מיקצועי. יש על כך תעודות רפואיות. לדביו, לקה בגופו בשעת חקירתו בידי שילטונות הביטחון, עם מעצרו לפני 17 שנים.

כאשר פיקד על צוללת גרמנית בים התיכון, כאימת מלטה, אך התפרסם הרבה יותר כאשר היה שש שנים אחרי המלחמה, לכוהדת לותראני ושהפך, בעשר השנים הבאות, לאחד המתנגדים הקיצוניים למישטר הנאצי. נימיילר נכלא משך שמונה השנים האחרונות של שילטון הנאצים במחנות-ריכוז וכסנהאוזן ורכאו. אחי רי 1945 יצא בתביעה תקיפה לבני עמו להודות באשמתם הקולקטיבית, הקדיש את שארית ימיו לתנועות השלום ולרויקים עם ברי-המעצות, שהעניקה לו את פרס לנין לשלום.